



Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva,,

za Kranjsko, Stajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca decembra. — A. Žnidaršič: Dobičkosno čebelarenje. — Dopisi. — Inserati.

Čebelarjeva opravila meseca decembra.

Še v novembru smo imeli nekaj gorkih in milih dni, da so čebele veselo letale in nekatere celo prinesle zadnji cvetni prah na nožicah. Osnažile so se toraj popolnoma ter bodo zimo lažje prestale. Čebela ne bi nikdar mirovala, vse leto bi delala, a mraz, ta jo prisili, da miruje! Meseca decembra pa bode zima gotovo začela kazati, kaj zna, pokazala nam bode svoja spremljevalca: sneg in mraz! Naše ljube čebelice pa se bodo stisnile v gručo ali kepo ter bodo mirno čakale mile spomladi. Skrbi, dragi čebelar, da ne bodo preveč mraza trpele ter da bodo imele mir. Odstrani vse, kar bi jih utegnilo vznemirjevati. Pasti ali strup za podgañe in miši imej vedno v čebelnjaku ter skrbi, da jih tudi ljudje in domača živina ne bode motila. Bolj ko so v miru, bolje se počutijo! Druzega opravila nima čebelar ta mesec pri čebelah; zato naj pa v gorki sobi bere in se uči teorije čebelarstva ter naj izdeluje panje in okvirčke.

Stem so končana vsa opravila za celo leto. Ako sem s temi članki komu ustregel, veselilo bi me zelo. Ako pa sem katero delo izpustil, naj mi dragi čebelarji dobrohotno oprostijo, vsaj nobeden ne zna vsega; vsi pa znajo vse! Veselo novo leto vsem častitim čebelarjem!

Čebelarski pozdrav in na veselo svidenje na občnem zboru čebelarskega društva!

Hinko Likar.

Dobičkonosno čebelarenje.

(A. Žnidaršič.)

(Konec.)

Kdor počiva, rjavi.

Največkrat imajo čebelarji slabo napravljene panje pri katerih je les pretanek, na vseh straneh skrivljen, na več krajih razpokan. Vrata in pokrov se slabo, večkrat tudi težko odpirajo, tako da jih morajo katerikrat s silo odpirati ali zapirati, s tem pa seveda čebele oznemirjajo. Največ nedostatkosti zgodi se pa pri okvirjih; ki so večkrat tako narejeni, da je joj za čebelarje in čebele. Okvirji so z neenakih deščic, ali je gornja deščica preozka ali preširoka; ravno tako stranska in spodnja; nikjer kake enakosti; radi tega se tudi žeblički ne dajo na 1 cm razstanka zabiti. Ker niso deščice natančno prirezane, so okvirji zaviti, tako da gornji del v eno stran, dolni del v drugo stran kaže. In kaki so še le sati v takih okvirjih; pri eni strani gledajo iz pod okvirja, pri drugem kraju so pa notri pritisnjeni. Take panje, s takimi okvirji pa imenujeju ti ljudje panje s nepremakljivim satovjem. O sancta simplicitas! Če staknemo dva taka, v različnih krajih stoječa okvirja skupaj, vidimo, da se pri enem kraju sat sata tišči, pri drugem kraju pa je 2 cm razstanka. V takih panjih naj pa čebele cele škafe medu nanosijo, drugače niso panji s premakljivim satovjem nič vredni!

Paziti moramo tedaj, da izdelujemo panje povsem natančno; vsak milimeter igra važno ulogo. Razstanka ne sme biti ne preveč, ne premalo. In če smo panje še tako natanko naredili, se nam po letu, ko se solnce vanje upre, še marsikaj zviuje. Še bolj paziti pa moramo na okvirje; ti naj bodo iz povsem natančno prirezanih deščic, stati morajo na vse strani v pravokotu, žeblički zabiti morajo biti ravno za 1 cm razdalje. Viseti mora tak okvir popolnoma navpično v panju kateri mora biti postavljen na stališče, ki se je pripravilo na vse strani natančno vodoravno. Okvir mora stati od stranic in polokrova 6 mm, ne več ne manj, ampak natančno toliko. Sploh se mora, ako se hoče doseči pravilno narejene sate, paziti na veliko natančnost. Če smo pri panju in okvirjih omenjeno vpoštevali, delale nam bodo čebele sat, čegar začetek smo v sredo gornje deščice prilepili, naravnost po okvirju. A še pri vsej natančnosti se katerikrat zgodi, da zaidejo čebele z delom na eno ali drugo stran; radi tega moramo roje vedno nadzorovati, da nam pravilno zidajo ter nepravilnost takoj popraviti, kar se da pri mladem satovju lahko storiti. Le po tem, če smo čebele prisilili sate natančno v okvir sezidati, tako da je vsak sat v okvirju kot na 35 mm pooblana deščica, le potem se bo dalo s premakljivim satovjem pravilno čebelariti.

Vrata in pokrov morajo se brez vsacega ropota prav lahko odpirati in zapirati; kakor hitro zapazimo, da gre eno ali drugo na trdo, moramo takoj popraviti.

Isto velja tudi za medišče, slamnate pokrove, priprave za pitanje itd. Vse si moramo tako orediti, da se da vsako delo lahko opravljati. Pri vsem moramo gledati na skrajno natančnost.

Videli smo tudi, da puste čebelarji čebelam le do polovice dozidane sate ali z drugimi besedami povedano, dajo rojem preveč okvirjev hkrati. Tudi tukaj moramo poudarjati, da mora vsak roj le toliko okvirjev dobiti, kolikor vemo, da jim more prvih 14 dni izdelati. Še le potem mu smemo druge okvirje dati, — najboljše umetne sate. Nedodelani sati so slabi za prezimljenje, slabi pa tudi spomladi, ker delajo čebele preveč trotovnega satovja. Skrbeti moramo toraj, da čebele prvo leto svoj odkazani prostor do kraja dozidajo, kajti le tako satovje je prava podlaga dovršenega delovanja.

Dalje moramo skrbeti, da nimamo nad tri leta starih matic. Dobivati in odgojevati moramo matice iz najboljših panjev. Vsako matico, ki je količkaj pokvarjena, moramo z drugo nadomestiti. Čebelarji družih narodov pričeli so odgojevati plemenske matice, to je take, ki so po svojem razvitku najrodovitnejše, najlepše zraščene in najzdravejše, druge pa vse zatirajo. Matica je vir dobrega panja, če je matica najboljšega plemena, biti morajo tudi njeni otroci. V Švici ustanovili so čebelarska društva Meilen, Wädensweil in March na otoku Ufenau na Curiškem jezeru v mesecu maju l. 1898. plemensko postajo za čebelne matice. Zbrali so si ta otok, da na njem troti najboljše pasme oplemenijo mlade matice iz najboljših panjev. Ker se na tem otoku ne nahaja drugih čebel, ne morejo se matice od drugih trotoz oplemeniti kot od teh, ki so jih čebelarji kot najboljše spoznali.

Kdor začne čebelariti, naj ne gleda prva leta toliko na to, da pridela medu in da dobi obilo rojev, dela naj tembolj na to, da bo imel v prvi vrsti pravilno izdelane panje, z močnimi ljudstvi in mladimi maticami, četudi je število panjev še majhno. Naj poladoma proučava, kaj pospešuje razvitek čebel in kaj jim je v kvar, naj večkrat pogleda in povpraša skušenega čebelarja, kako ravna on s to prečudno živalico, da postane sam praktičen; vzame naj pa tudi kdaj „Čebelarja“ ali kako čebelarsko knjigo v roke. Če bo delal tako, hodil bo pravo pot in prišel bo počasi, a gotovo do pravega cilja in vspeh ne bo izostal.



Dopisi.

Ljubljana - Barje, 2. decem. 1899. — Cenjeni gospod urednik! Pozno ustrezam vendar-le!

Toraj vprašujete me, sem li na podlagi svojih izkušenj privrženec „kranjca“, „Gerstungovega panja“ ali „amerikanca“? Vprašujete me dalje, se li strinjam z Jurančičevimi ali Žnideršičevimi izjavami?

Glejte, gospod urednik, moj čebelnjak je prav za prav zbirka raznih panjev; imel sem čez poletje 7 „gerstungov“, 7 „amerikancev“, 1 „avstrijski“ panj brez medišča, 1 „Pavlinov“ panj in nekaj „kranjcev“. Kakor vidite, ni to nikakor racijonelno čebelarenje, a to ima svoje uzroke, namreč: prepričati se hočem sam, kaj bo za tukajšnje razmere bolje. Kot prijatelj napredka, naročil sem si pa še originalni „Berlepšev“ panj s stalnim mediščem.

Danes sem že s sodbo gotov: na vsak način hočem čebelariti s pre-makljivimi satniki in sicer v „gerstungu“ in „amerikancu“.

Najlepše mi je delal „gerstung“. Kako se v njem žival razvije, kako življenje je v njem! Čuditi se je, kje se vsa ta žival zaredi! In roji iz njega — to je veselje!

Res pravi g. Jurančič, da nam ne sme biti ležeče le na močnih ljustvih, ker nam prehranitev istih provzroča v slabih letinah prevelike stroške. On je po skušnji star čebelar, toraj mora že vedeti, kaj govori. Moje priproste misli pa so: Kaj mi hoče maloštevilno ljudstvo v panju, ko je pa brez življenja celo v najboljši paši, saj ga je žalostno gledati! Jaz čebelarim tudi radi veselja in radi tega mi ugaja živalen panj, iz katerega ob času dobre paše vse vre, drvi in se drenja na delo! — No, slednjič sem pa videl, da si je tak panj nabral hrane tudi še za slabo letino, medtem pa si slabič še za zimo ni dovelj priskrbel, ker je bilo premalo delavcev!

Gerstungov panj mi samo radi ene stvari ne ugaja in to je njega visokost, katera bo še najbolj ovirala njegovo razširjenje med ljudstvom. Isto oviro pa ima „avstrijski“ panj, razun tega pa ima ta še nepremakljivost medišča in zopet se strinjam odločno z g. Žnideršičem, ki hvali panjove, ki se odpirajo tudi zgoraj. Kako priprosto se da v istem vsako delo opraviti, pregledati vsak satnik brez posebnih težav, kako zamudno pa je isto delo v „avstrijskem“ panju. Vzemimo slučaj, da hočem do satnika pri sprednji končnici. Vzeti moram vse satnike venkaj, pa jih postaviti v hlad, pri tem moram pa še paziti, da jih lepo po vrsti postavljam in ne zamenim prvega z drugim! — Kako lahko se ponesreči pri tem tudi matica. Vsega tega ni pri panju, ki se odpira od zgoraj.

Reči moram, da bi se bal čebelariti z večjim številom avstrijskih panjev, medtem ko bi mi „gerstungi“ ne delali strahu.

Tudi Gerstungov „Luftballon“ mi jako ugaja. Kdor ga je videl, kdor ga popolnoma umeva, temu mora ugajati. Kako priprosta je ta krmitev! Čebelar se ne jemlje nič njihove gorkote, in to je silno važno! Polen satnik je res izboren za pitanje čebel, a hvalim ga le tedaj, ako so istega napolnile čebele. Če bi imel pa istega polniti jaz v mrzlem februarju — in to sat za satom! — menim, da bi kmalo ne bilo več mogoče polniti, ker bi se med strdil. Mislím, da pri tem delu odkapa tudi mnogo medu na tla.

Izboren panj pa je tudi „amerikanc“, ki vsaj meni jako ugaja. Mera mu je tudi velika — 29×29 — pa ima medišče zadaj, je toraj najbolj sličen našemu „kranjcu“. Položite si dva „kranjca“, enega vrh družega, vzemite srednji steni ven, napravite okvirčke, pa imate „amerikanca“.

Jaz ostanem toraj pri „gerstungu“ in „amerikancu“.

Dobro letino smo imeli letos, hvala Bogu! Vi niste imeli mnogo rojev, a ste imeli zato težke panje. Meni je pa dalo 6 plemenjakov 23 rojev, od katerih so mi pa 3 ušli, 3 pa prišli ob matico. Vendar pa sem imel tudi jaz panjove čistega 21 kg. Prezimumjem jih 15.

Na svidenje pri čebelarskem shodu!

Da ste mi zdravi g. urednik! Vaš

Črnagoj.

Dostavek uredništva: Članek „Mera in razmere“ našega dopisnika g. Jurančiča, prouzročil je nekoliko nesoglasja med čebelarji. Gospod

Jurančič je poseben častitelj dunajskega panja, kateri se mu je vsled večletne rabe najbolj priljubil, katerih je že na stotine napravil drugim čebelarjem in katerega vseskozi dobro pozna, kar svedoči njegov izborni članek „Avstrijski panj“, — zamerjuje pa Gerstungov, tudi že izkušeni panj, katerega pa on prav gotovo ne pozna iz lastne izkušnje, kajti je prevelik njegov nasprotnik, da bi ga bil preskusil. Gospod Jurančič je gotovo iz najboljšega namena svaril pred Gerstungovim panjem — akoravno neopravičeno — in storil je to s tako rezkostjo, da i g. Žnideršiču ni zameriti, ako mu je nekoliko rezko odgovoril, saj je storil to tudi on le iz nagiba, zagovarjati dobro stvar, ki utegne našemu čebelarstvu radikalno pomagati. Sicer je menilo uredništvo g. Jurančiču samo odgovarjati, vendar je priobčilo članek g. Žnideršiča, v katerem zagovarja Gerstungov panj, s katerimi izvajanji se tudi ono strinja. Samo nekaj vrstic še v obrambo Gerstungovega panja, oziraje se na one tri točke, katere omenja g. Jurančič kot uzrok, zakaj bi naj ne bil ta panj dober :

Kot prvi uzrok navaja Gerstungovo mero, češ da je prevelika. — Naj zadostuje proti tej trditvi samo to, da so sklenili čebelarji na mednarodnem kongresu v Bruselju (1897), katerih je bilo 636, — med njimi tudi največe korifeje na tem polju — naj imajo okvirji najmanj 10 *dm*² svitlobe. In glej čudo, ravno toliko meri tudi Gerstungov okvir, akoravno je določil Gerstung to velikost že nekaj let pred tem važnim mednarodnim kongresom za racijonelno mero. — Ako se ravna pravilno, da se pusti namreč čebelam samo toliko okvirjev izdelati, da jih morajo čebele prav na spodnje deščice prilepiti in tudi na strani, potem se ni bati, da bi se satje podrlo, kar spričujejo nekateri nemški čebelarji, ki so tudi po 7 ur daleč vozili take panje v resje in nazaj, in to ne vedno po najgladkejših cestah.*)

Druga napaka Gerstungovega panja naj bi bila po g. Jurančičevem mnenju ta, da ima taisti premakljivo medišče. — Medišče potrebujejo le močnejši panji, in vsak čebelar sme biti vesel, če ima le polovico ali vsaj tretjino takih „kapital“ panjev. Sicer pa pripozna, kot je bilo že nekoč omenjeno, Gerstung sam, da je medišče lahko tudi zadej; obesi se torej nekoliko polokvirjev še zadej in vsa skrb je pri kraju. Ako pa hočemo imeti medišče vendarle zgorej, zadostuje le nekaj medišč, a ne toliko, kakor imamo panjev. Prav ima g. Jurančič, če pravi „kar je nepotrebno, ni potrebno“, vendar pa ima vsak dunajski panj medišče.

„Tretji zadržek pri Gerstungovem panju je pa še ta ogromna množina vsakovrstne ropotije in priprav (pritiklin), kar panj mnogo podraži“ — méni g. Jurančič. — No, nepotrebne ni Gerstung ničesa izumil, najsi bo že priprava za pitanje (Luftballon), kateri balon je bil na mednarodni razstavi v Bruselju odlikovan kot najboljša priprava za to svrhu, — najsi bo „begalnica“ ali kako že hočemo prestaviti „Bienenflucht“, katero je priredil prav za njegov panj po francoski iznajdbi „Chasse abeiller“ od Bösch-a, katero

*) Za vse, kar se tu navaja, navede uredništvo lahko vire, kjer se nahaja taka ugodna poročila za Gerstungov panj. Ako bi hoteli navesti vse, kar goroi za Gerstunga, bi pač ne spravili vsega v pet letnikov našega „Čebelarja“.

zadnjo rabijo tudi v dunajskih panjih z okroglo veho. Da se izhaja tudi brez te priprave, je naravno, a če stane taka malenkost samo 24 kr. in jih nekoliko zadostuje za največji čebelnjak, si bo vendar omislil vsak napreden čebelar nekaj begalnic, kajti skozi to pobegnejo čebele do zadnje z medišča v vališče, in čebelarju ni treba ometati sitih čebel raz satovje, da mu pri gorkem vremenu ne nagajajo, pri hladnem se pa ne valjajo po tleh, odkoder se presite ne morejo vzdigniti in otrpnejo; tako pa čebelar ne more ravnati, da bi jih pri ometavanju ne palo nekaj na stran. — Prihodnje leto priobčili in opisali bomo vse Gerstungove iznajdbe, katerih je skromno malo, vsaj trdi Gerstung, da čebelarji sam najraje s prostimi rokami in s smodko v ustih, česar se je mogel urednik sam prepričati.

Seveda, nekaj orodja pa mora imeti tudi čebelar, vsaj kmetovalec ne dela samo s prostimi rokami, ampak koplje n. pr. krompir z motiko ali ga pa izorava.

Preveč je prepričan g. Jurančič o dobroti dunajskega panja, in ravno tako je imel urednik preveč prilike videti napredek Gerstungovega panja, da bi se mogla zjediniti o prednosti jednega ali drugega panja. Vsak izmed nju zavzema svoje stališče, zato je naj bo s tem v „Čebelarju“ končano za vedno polemiko za avstrijski in Gerstungov panj, ker tega vprašanja še niso rešili čebelarji svetovnega imena. Kadar se njim posreči izreči končno sodbo v kakem panju, pritrčili jim bomo tudi slovenski čebelarji. Imamo pač dovolj drugega dela izvršiti, in da najpotrebnejše dosežemo, podajmo si roke v složno delovanje! Za geslo pa naj nam bodo besede, katere je nekoč povdarjal g. Jurančič, namreč: „Sloga jači, nesloga tlači“

Iz Pečin pri Tolminu (Primorsko) — „Želeti bi bilo, da bi čebelarji iz vseh krajev naše lepe domovine slovenske poročali o čebelnih letinah...“, tako berem v 10. številki II. letnika „Slovenskega Čebelarja“. — Naš velečenjeni gospod podpredsednik dela res neutrudljivo za naše lepo društvo. Čast mu in lepa hvala! „Želeti“ bi res bilo, da bi tudi drugi častiti udje čebelarji kaj delali, kaj poročali, kaj pisali. Pa ne le „želeti“ bi bilo, — dolžnost je to! Tudi udom mora biti na srcu napredek, razcvet društva, razvoj čebelarstva na mili slovenski zemlji. — Ako se godi dobro društvu, je to tudi udom v korist.

Ta krasna, vzvišena misel, pospeševati čebelorejo med Slovenci, treba, da prešinja vsakega Slovenca, zlasti pa vsakega uda, ker le tako je upati, da se uresniči, da res pripomore čebeloreja h gmotnemu blagostanju slovenskega ljudstva, pa tudi jako k duševnemu napredku — h požlahtnjenju srca človeškega. — Prvi korak je storjen; imamo društvo, imamo društveni list. Z veseljem zasledujemo lahko vsi, kako gre vse veselo naprej. Koliko se je s tem že zdramilo spečih, koliko mlačnih se je začelo zanimati za društvo — za slovensko čebelico. Sodimo tako lahko iz števila udov, ki so se oglasili iz vseh krajev Slovenije in iz spisov in dopisov, priobčenih v društvenem listu. Vkljub temu pa se vendar ne morem ubraniti predsodkov, da bi se storilo veliko več, — zlasti tudi na Primorskem bi bilo lahko več zanimanja za društvo. Se ne spominjam, ali je bil kdaj kak dopis v „Slovenskem Čebe-

larju“ iz Primorskega?!) In vendar so tukaj čebelarji, so tukaj udje našega društva, ki bi zamogli jako koristiti društvu z nasveti, ker so res skušeni čebelarji, z dopisi in članki, ker so zmožni svoje skušnje v „Slovenskem Čebelarju“ priobčevati. Tako bi storili zmožnejši udje svojo dolžnost do društva, ker ne zadostuje samo to, da „vsak“ ud samo udnino plača. Pa ne vem, kaj je krivo? Primanjkuje mogoče dobre volje.

Obljubil je društveni odbor, da ustanovi z l. 1900 „čebelarske podružnice“. Ali nas mogoče to zdrami — združi?! — Bodo obilniši shodi, živa beseda pa ostane vendar le živa beseda. Nabavijo se skupno čebelarske naprave — topilniki, izmetalnice itd., — ki se bodo posojali udom; bodo se ustanovili praktični čebelarski tečaji, t. j. tečaji, združeni z djanskim razkazovanjem, in počasi, z združenimi močmi se dvignemo. Vsako gospodarsko razstavo (v Ljubljani ali tudi drugod) naj lepša v prihodnje tudi razstava naših čebelic in čebelarskih izdelkov! Toraj na delo! Pomagaj si sam in Bog ti bo pomogel!

V tolminskih hribih imamo še revno čebelorejo; smo pač novinci. Šele pred dvema leti smo pričeli bolj resno čebelariti. Radi bi se tudi mi naučili z uspehom čebelariti, ker zavidamo gospodu Hinko Likarju iz Grahovega, da ima on „panje polne medu do zadnjega piskerčeka, praznega satovja skoro nič.“ Mi pa letos praznega satovja polno, medu pa nič. — O, tudi naše čebelice bi bile pridne, saj so revice celo leto komaj čakale, da bi jenjalo deževati, da bi zakrožile v čistem zraku in se nasrkale sladkega nektarja zlahtnih cvetic. — O, ta dež, ta nesrečni dež, ta nam je letos škodoval jako. Že v spomladi, ko smo odnesli čebelice na pašo v vresje, so jako trpele vsled snega, mraza in dežja. En edini dan jih je pokončal skoro tretjino. Napadlo je snega; čuvaj vsled nevednosti ali nemarnosti ni zataknil žrel — posije ljubo solnčece — zvabi ven čebele, in v hipu vidiš pred čebelnjakom z več kot 100 panji belo naravo pokrito z žalostnim temnim pregrinjalom mrtvih čebelic. Ko pa smo prinesli revčke domov, da nabirajo na obilnih črešnjah in drugem sadnem drevju, — jim nemili dež tudi zdaj ne privoščiti te radosti. In tako je šlo skozi celo leto. Kake posledice je imelo to, si lahko misli vsak skušeni čebelar. Malo rojev precej poznih, in še ti ne zelo pridni. Pa še hvala Bogu, da jih ni bilo; to, to bi še le bila žalostna žrtev.

Največje upanje stavimo pri nas v ajdo. Pa kaj hočete! Malo ovac — malo volne; in tako tudi malo čebelic — malo medu. Bilo je sicer ob ajdini paši nekaj solnčnih dni, pa prepekoče solnce je posušilo prekmalu sladko strd. — Kako se nam je torej zgodilo ob času trgatve? Iz panjev s premakljivim satovjem, (večino dunajskih), katerih je v naših hribih blizo 50, smo nosili satnike — prazne, da jih shranimo čez zimo na suhem kraju. Matični panji so nabrali toliko, da bodo — dal Bog — živele čez zimo. Roje smo združevali. Čebelarji z navadnimi malimi panji so pa še veliko večji reveži. Že tako malo število panjev se je moralo skrčiti in to vem, če pride količkaj huda zima, se še skrči. Bodo morali čebele v spomladi siliti iz panjev z grebljico — mrtve. Pa kaj hočete, našim starim, izkušenim (?)

*) O pač! — Op. ured.

čebelarjem ni dopovedati. Da bi čebele združili ali pitali? — Raje si dá koleno vrtati, kot bi kupil za dve kroni cukra, a v spomladi mu gre šest do osem kron, katere bi potegnil za panj, po vodi.

Taka je bila pri nas čebelna letina. Pa — Bog je dal, Bog je vzel! Upajmo, da dá Bog drugo leto lepo vreme in ko se bomo tudi sami bolj pridno šolali, je mogoče, da bo tudi pri nas zadnji piskerček poln. Saj po nevihti zasije navadno zlato solnce. — Čebelarski pozdrav! Na zdar!

Na dan Vseh Svetnikov 1. 1899.

B. N.

VABILO

k

občnemu zboru „Slovenskega čebelarskega društva“,

ki bode

v četrtek, dne 25. jan. 1900 v dvorani „Mestnega doma“ v Ljubljani. Pričetek ob 1/2 10. uri dopoldne.

VSPORED:

- 1.) Otvoritev shoda po predsedniku.
 - 2.) Poročilo predsednika in tajnika.
 - 3.) Poročilo blagajnika.
 - 4.) Volitev predsednika.
 - 5.) Volitev odbora.
 - 6.) Predlogi in nasveti.*)
- Po zborovanji ogledovanje raznih čebelarskih naprav.

Ljubljana-Barje, 1. decembra 1899.

Fran Crnagoj, t. č. predsednik.

*) Predlogi in nasveti naj se pošljejo odboru vsaj tri dni pred občnim zborom.

Končnice (slika)

od najmanjših kranjskih po 15 kr. do največjih za ameriksanske ali Gerstungove panje po 50 kr.; z lesom nekaj več

Gašpar Bizjan, pri Št. Vidu nad Ljubljano.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Francišku Črnagoju, nadučitelju na Barju pri Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.